

Maggy Dauw en Leo Driesen

Martelarenstraat 183

Toen Leo met pensioen ging.

Allard

Antoine Dauw, de vader van Maggy, werkte als technisch ingenieur in de staalgieterijen Allard te Charleroi. Toen die

maatschappij besloot om een bijhuis in Turnhout op te richten, werden enkele gespecialiseerde werknemers gevraagd om er de fabriek mee op te starten.

Een van hen was de vader van Maggy en de familie verhuisde in 1925 naar de hoofdstad van de Kempen. Thuis heeft men altijd Frans gesproken, maar de drie kinderen gingen in Turnhout naar school en zo leerde iedereen van het gezin al vlug de taal van hier.

De vader van Maggy werd 'chef' van een atelier en hij was ook enkele keren jurylid bij examens in technische scholen.

De jeugdjaren van Maggy

Ze is in 1932 in Turnhout geboren.

Ze volgde les in de lagere school van Onze-Lieve-Vrouw Middelaes en dan 'snit en naad' in het Heilig Graf.

Maggy was daarna heel actief in het Rode Kruis. Hun afdeling nam zelfs deel aan een tornooi in Antwerpen, dat ze glansrijk wonnen.

Daarna behaalden ze in het Belgische kampioenschap in Brussel

een derde plaats.

Toen Maggy een jaar of twintig was, werd ze verkoopster in de Grand Bazar van Turnhout.

De jeugdijaren van Leo

Emiel Driesen, de vader van Leo, werkte op de tram en zijn moeder kwam uit een bakkersfamilie.

Leo werd ook in Turnhout en in 1932 geboren. Hij doorliep de lagere school aan het Sint-Victorsinstituut en volgde daarna de 'Vak- en Nijverheidsschool' met als optie elektriciteit en bobinering

Na zijn legerdienst van 21 maanden te Westhoven (Keulen) in Duitsland, kon hij meteen beginnen bij Gazelec. Hij moest er vooral de elektrische meters ijken en de transformatoren nazien.

Leo tijdens zijn plechtige communie, met 'smokkelbroek', missaal, handschoenen en een 'stoefkerke'.

Oorlogskinderen

Maggy en Leo waren beiden acht jaar toen de oorlog op 10 mei 1940 uitbrak. De familie van Maggy vluchtte 'te voet' met de rugzak, tot in Bordeaux. Daar bracht een autobus ze naar het vluchtelingenkamp van Mont de Marsan in Zuid-Frankrijk. Maggy mocht er van de pastoor zelfs misdienaar zijn – en dat was in die tijd niet zo vanzelfsprekend – Als dank mochten de misdienaars in zijn tuin perziken en pruimen gaan plukken. Pas in augustus keerden ze terug, toen vooral met de trein.

De scholen werden door de Duitsers en na de bevrijding door de Engelse soldaten opgeëist, zodat de kinderen in noodlokalen les kregen.

De tuin van de ouders van Maggy kwam tot tegen de kazerne, waar Duitse soldaten verbleven. Ze hebben er echter nooit last

van gehad. Alleen als de soldaten terugkeerden van een oefening, stapten ze wel eens door de tuintjes om zo vlug mogelijk in de kazerne te zijn.

Bij een razzia zagen ze Duitse soldaten met de bajonet op het geweer voorbijtrekken of op de deuren bonken. Gelukkig beseften ze toen niet welke gevaren er toen dreigden.

Turnhout werd pas tien dagen na Mol bevrijd en de Duitsers hebben achter het kanaal nog drie weken stand kunnen houden.

Maggy en Leo waren bij de bevrijding twaalf jaar. Men organiseerde in de buurten en op de volkspleintjes allerlei feestjes en optochten, waar Maggy ook aan heeft meegedaan.

Tijdens de repressie zagen ze hoe meisjes en jonge vrouwen uit hun huis werden gesleurd, hoe hun haren werden afgeschoren en met teer een hakenkruis op het voorhoofd werd geschilderd. Men voerde ze naar het kasteel du Four. Als je door de tralies van de keldergaten keek, zag je ze in het stro zitten.

2 september 1958

Maggy ging met haar vriendin naar het carnavalbal. Ook Leo was er. Omdat ze beiden vrienden hadden in de zwemclub, kwamen ze in hetzelfde gezelschap terecht. Zo kregen ze elkaar in het oog en van het een kwam het ander, en al vlug sloegen de vonken over.

Er werd al meteen een rendez-vous-tje gepland

Als souvenirkje aan die mooie tijd, heeft Leo dat kaartje steeds in zijn portefeuille bewaard.

Ze trouwden op
2 september
1958.

Vijftig jaar
geleden!

Toen de kindjes
werden geboren,
zegden ze haar
werk in de Grand
Bazar op en koos
ervoor om de

kinderen zelf bij te houden.

Naar Mol

In 1962 werd het labo van E.N.B. in Turnhout overgeplaatst naar Mechelen en de werknemers ervan werden in andere vestigingen tewerkgesteld. Leo kon beginnen als technisch bediende in de vestiging van Mol, toen nog in de Corbiestraat gevestigd. Hij regelde de nieuwe aansluitingen en de keuring van de installaties. Maggy en Leo besloten om naar Mol te verhuizen en ze huurden een woning in Sluis.

In 1965 ging de nieuwe Grand Bazar van Mol open en Maggy solliciteerde. Ze werd aangenomen als verkoopster van een afdeling en was tezelfdertijd kassierster. Maggy heeft tot 1971 in de Grand Bazar gewerkt. Een heerlijke tijd!

In 1969 werden de gashouder en de bijhorende woning en het atelier in de Martelarenstraat gesloopt en er kwam een nieuwbouw. De bureaus en de magazijnen van Elektrabel werden daarna naar de Martelarenstraat overgebracht.

Ongeveer op hetzelfde moment konden Maggy en Leo een woning kopen van de Molse Bouwmaatschappij, gelegen in de hoek van Martelarenstraat en Oude Molenstraat.

Ondertussen maakte Leo de vele fusies van de elektrische maatschappij mee: van Gazelec, naar DISTRIGAS, E.N.B. tot Electrabel. Nu heet ze Eandis. In 1938, na 38 jaar dienst bij dezelfde maatschappij, ging Leo met pensioen.

De laatste dag op zijn werk. De verrassing was compleet ...!

Bezige bijen

Maggy en Leo hebben zich altijd sociaal geëngageerd. In hun jeugd waren ze actief in het Rode Kruis, bij de chiro en de scouts. Toen ze in onze wijk kwamen wonen, zijn ze jaren straatafgevaardigde en secretaris van het wijkcomité geweest.

Hun dochter Marina sloot zich aan bij de atletiekclub VABCO en meteen sprongen ze in bij de activiteiten. Samen werden ze zelfs officiële afgevaardigden voor de provincie Antwerpen.

Ze hielpen mee met de carnavalgroep De Zonnekloppers van K.V.Gehandicapten. En thans gaat Leo een keer per maand nog helpen in de cafetaria van de Witte Meren.

Ze werden ook lid van V.V.V.Gepensioneerden. Ze schreven zich beiden in voor bowling en petanque. Maggy werd ooit tot de orde van de Konijnenpoot geridderd, omdat ze meer dan 150 punten bij het bowling had behaald. Leo is nu zelfs de verantwoordelijke van petanque (Spoorwegstraat) en lid van de kookclub.

Tijdens Kersthuis 25 zal Maggy twee etalages bij een handelaar op het

Pleintje van Ginderbroek versieren met strooien en wassen kerststalletjes en -beelden.

Leo heeft zijn tuin omgetoverd tot een sprookjesachtige bloemen- en lichtparadijs, en dit met behulp van een vijftiental zonnepaneeltjes.

Hun kleinkinderen: Kim, Sofie en Tom

Met hun kinderen:
Luc en Marina

Maggy en Leo,
Ginderbroek wenst u van harte proficiat met uw
gouden bruiloft, een gezellig feest met uw kinderen
en kleinkinderen en nog vele jaren in goede
gezondheid.